

[Ole Vig Jensen.]

Det var måske også i denne forbindelse nok en overvejelse værd, om man fra det offentlige side kunne være med til at fremme denne udvikling, som der er et betydeligt perspektiv i, ikke blot i forhold til det, vi her drøfter, men også i forhold til den almindelige lægesituation i kommunerne og i og for sig også i forhold til sygehusenes situation — men altså i dette tilfælde ud fra ønsket om, at skolelægen også er praktiserende læge og som sådan har et praktisk kendskab til egn og befolkning. Jeg ser gerne en kommentar fra ministeren om disse spørgsmål.

Afsluttende skal jeg sige, at vi i det radikale venstre tilsiger vor støtte til udvalgsarbejdet.

Kristine Heltberg: En forsøgsrække gennemført i København viser, at der gennemsnitlig i hver klasse er et eller to børn, der er så dybt præget af dårlige forhold, at både den fysiske og psykiske tilstand lider skade. Antallet af socialmedicinsk set dybt behovsprægede tilfælde ligger ifølge disse forsøgsundersøgelser på i hvert fald ikke under 20 pct. Det er et beskæmmende tal i et samfund som vort.

Selv om den nugældende lov om skolelæger blev til i krigs- og efterkrigstiden, da hygiejnen og sundhedstilstanden var truet på en helt anden måde end i dag, er baggrunden for denne ændring i det foreliggende lovforslag alvorlig nok. Det, det drejer sig om, er, så vidt man kan se, at lægge loven om fra en noget rigoristisk række af bestemmelser om, hvor mange og hvilke undersøgelser der skal foretages af skolelæger og sundhedsplejersker om året, til en meget mere fleksibel rammelov. Hensigten er ifølge bemærkningerne, at der skal bruges mindre tid på rutineundersøgelse af raske børn og til gengæld så meget mere på de såkaldte risikobørn. Man aner de socialmedicinske perspektiver ved samarbejdet med forskellige sociale myndigheder i disse anliggender.

Lovforslaget må derfor ses i sammenhæng med løfterne om det store sociale supermarked og er en art åbning til den forestående store socialreform, som egentlig ikke hører direkte sammen med det i andre henseender. Beskedent, som det er i sig selv, skal det

netop ved sin karakter af en rummelig rammelov give mulighed for fleksible nyordninger efter tidens behov, og man kan tænke sig, at disse ordninger i form af generelle bestemmelser fra ministeriet og detaljerede retningslinjer fra sundhedsmyndighederne i øvrigt vil gøre det muligt at følge med i udviklingen, sådan som den finder sted både herhjemme og i andre lande; jeg tænker her ikke mindst på de erfaringer, man høster i Sverige.

Der ligger vel også almene planlægningsperspektiver i, at loven nu overføres til indenrigsministeriets ressort, ligesom en række andre profylaktiske forholdsregler til gavn for børnene såsom tandplejen, lægeundersøgelsen af mindre børn og lignende hører hjemme dér. Derved fjernes skolelægesystemet fra undervisningsministeriet.

Man kunne måske undre sig over, at man ikke havde taget skridtet fuldt ud og flyttet grænsen for, hvilke børn der blev undersøgt. Er det mon hensigtsmæssigt, at der i lovforslaget kun er taget hensyn til obligatoriske undersøgelser af børn i den undervisningspligtige alder? Der forekommer mig at være en del problemer her. Det er givetvis nødvendigt, at undersøgelserne er obligatoriske for denne aldersgruppe. Det er ofte de glemte børn, der har størst behov for skolelægen, og som måske netop derved får et lægetilsyn, de ellers ikke ville have fået.

Det kan også siges at være rimeligt, at unge over den undervisningspligtige alder så vidt muligt kun i visse tilfælde skal have et tilbud om lægehjælp ud over den hjælp, de får fra deres egen sygekasselæge. Man kan her tænke på, at der netop i denne aldersklasse ofte kan være problemer, som de unge nødigt vil snakke om med hjemmets og forældrenes egen læge. Der lå vitterlig en vis urimelighed i den nuværende lovs bestemmelser, ifølge hvilke gymnasiasterne også på dette område fik en særbehandling, som om de var børn, idet de ikke blev behandlet på linje med andre unge i den samme aldersgruppe.

Derimod kunne jeg ønske, at man havde gjort en lægeordning obligatorisk også for børnene under den undervisningspligtige alder, ikke mindst de børn, der ikke engang kommer i børnehaveklasserne. Det er vist ingen hemmelighed, at tilbuddet om lægeundersøgelse for de helt små børn slet